

4. Эргодизайн: теория и практика / под ред. В.И. Кулайкина, Л.Д. Чайновой. М.: ВНИИТЭ, 2008. 310 с.

5. Мироненко В.П., Бодня С.В. Комфортность архитектурной среды лечебных комплексов. Строительство, материаловедение, машиностроение // Сб. научн. трудов. Вып. 45, ч. 2. – Дн-вск, ПГАСА, 2008. С. 153-160.

Славина В.О.

студентка,

Київський національний університет будівництва і архітектури

ХАРАКТЕРИСТИКА МЕТОДІВ ПРОЕКТУВАННЯ АЛВАРО ААЛТО

В сучасній архітектурі налічується безліч стилів та напрямків. Одним з них є урбаністичний стиль, який є сучасним рішенням як для будівель так і для житлових приміщень. Яскравим представником цього стилю є фінський архітектор і дизайнер Алваро Аалто.

Аалто належить до тих архітекторів, які отримали міжнародну популярність. Його вважають одним з основоположників інтернаціонального стилю. Він вніс значний вклад у становлення таких архітектурних стилів, як північний неокласицизм ХХ століття і модернізм. Крім визначального впливу на архітектуру ХХ століття, він вплинув на розвиток меблевого дизайну і залишив помітний слід в дизайні речей повсякденного вжитку зі скла і тканини [1; 2]. У меблевому дизайні роботи Аалто вважаються чистими зразками скандинавського дизайну з його простотою, мінімалізмом і функціональністю. З точки зору фінської архітектури і фінського суспільства надзвичайно важливою була робота, виконана Аалто в інтересах розвитку стандартизованого сучасного будівництва і соціального архітектурного планування.

Характерною рисою авторського стилю Аалто було ставлення до своїх робіт як до «абсолютних творів мистецтва» [1], що на практиці означало не тільки проектування самого будинку, але і продумування всіх дрібниць і деталей – матеріалу і кольору поверхонь, зміни освітлення протягом дня, дизайну освітлювальних приладів, фурнітури, скління, обстановки. Розглядав архітектуру як форму реалізації внутрішньої ідеї [2].

Аалто створив свій напрямок в архітектурі, свій власний архітектурний стиль, в якому спирався на різні методи роботи.

Методи Алвара Аалто.

Аалто створив свій напрямок в архітектурі, естетичний ефект якого досягається за рахунок чіткої прив'язки будівель до навколишнього середовища, відповідності до людини, відчуття матеріалу, відточених деталей та вправного освітлення. Заслугою Аалто вважається те, що він запропонував альтернативу безособовій технічності міжнародного стилю, повторюваності простої структури та монотонності.

Для виготовлених на заводах Варкауса серійних дерев'яних будинків Аалто створив систему, яка отримала назву «система АА», з промислового виробництва будівельних конструкцій і зміг тим самим застосувати функціоналістичну ідею стандартизації до матеріалів і продукції, ще не відомих модерністській Центральній Європі, але вже виготовляємим в США.

Метод експериментального пошуку.

Поєднував традиційні матеріали, такі як камінь, цегла та на той момент нові скло та залізобетон. Це давало дуже неочікувані та сміливі результати (бібліотека в Выборзі) [3]. Недотримувався чітких рамок, вважав за краще заходити за них, знаходити щось нове. Ідеї Алваро частіше за все з'являлись у вигляді незвичайних абстракцій, а ніж чітких креслень, потім вони набували більш серйозних форм.

Науково-педагогічний метод.

Аалто писав в основному наукові статті. Читав лекції в Масачусетському університеті. Літературна діяльність була для нього випадковим захопленням, він ніколи не намагався сформулювати якусь систематизовану теорію. Його діяльність в сфері образотворчого мистецтва, так чи інакше, була пов'язана з його архітектурою, однак його малюнки і ескізи самі по собі є цікавими художніми творами.

Метод єдиного багатофункціонального простору.

Аалто створив мінімальну квартиру з точки зору людини, яка в ній живе, та її функціональності. Він видаляв з макету міжкімнатні перегородки, кажучи, що «людям не потрібно стільки кімнат».

Метод дивергенції (розширеного пошуку) – техніка та наука.

Використання в архітектурі тем, які нав'язані береговою лінією або профилем місцевості, ледь би могли би стати можливими, якщо б не було літака. І справді, Аалто цікавився авіацією, як і взагалі новою технікою.

Метод використання природних форм.

Метод полягає в імітації природи, адаптації до ландшафту, досягається завдяки вписуванню об'єктів в навколишнє середовище.

Метод психологічного підходу до проектування.

Метод який пов'язаний з психологією, безпекою життєдіяльності та здоров'ям людини (освітлення). Завдання – по-справжньому допомогти людині, забезпечити необхідну гігієну його зору, взагалі задовольнити всі його потреби до освітлення.

Бережливе відношення до всього різноманіття світу природи проявилось у Аалто в різних формах. Він, наприклад, прагнув забезпечити приміщення природним світлом, надаючи велике значення не тільки психофізіологічними якостями світла, а й майстерно використовував його як активний засіб естетичної виразності.

Архітектор Алваро Аалто вніс великий вклад в справу стандартизованого будівництва та соціально орієнтованого архітектурного планування, притаманного модерністському руху. Його будівлі являють собою вищі досягнення фінської будівельної індустрії, унікальність і якість яких можна порівняти

тільки з кращими досягненнями періоду національного романтизму, в них продумана кожна деталь, при цьому використовуються найкращі матеріали.

Він знайшов у природі ті нові риси, які можна було використовувати в архітектурі, і основною його метою при проектуванні стає досягнення єдності пейзажу, ландшафту, рослинності і самої будівлі.

Отже, творчість Алваро Аалто спирається на національні традиції і характеризується глибоким розумінням загального ходу розвитку світової архітектури ХХ століття.

Список використаних джерел:

1. Українська Радянська Енциклопедія. – 2-е видання. – Т. 1. – К., 1977. – С. 7.
2. Універсальний словник-енциклопедія. – 4-е видання. – 2006. – С. 1.
3. Архитектура и гуманизм: Сборник статей / Алвар Аалто; Составление, вступительная статья, комментарии и библиография А. И. Гозака; Перевод с финского, английского, французского и немецкого. – Москва: Издательство «Прогресс», 1978. – 221 с., ил.

Филиппова О.Н.

Ассоциация искусствоведов (г. Москва)

ТВОРЧЕСТВО В.И. ДЕДУТА-МАЛИНОВСКОГО (1779–1846) – ПРЕДСТАВИТЕЛЯ БЛЕСТЯЩЕЙ ПЛЕЯДЫ СКУЛЬПТОРОВ РУССКОГО КЛАССИЦИЗМА ПЕРВОЙ ТРЕТИ XIX ВЕКА

Жизнь скульптора Василия Ивановича Демута-Малиновского (1779–1846 гг.) не была богата яркими внешними событиями, которые могли бы сделать его биографию увлекательной. Судьба оказалась благосклонной к скульптору, и никакие препятствия не помешали ему осуществить свои творческие замыслы. Уравновешенность темперамента, цельность натуры, устойчивость мировоззрения избавили его от срывов и метаний. Художник более полувека плодотворно трудился над созданием скульптурных произведений, которые и по сей день составляют неотъемлемую часть сокровищницы русской культуры.

Родился В. И. Демут-Малиновский в 1779 году в Петербурге в семье вольного резного дела мастера И. Демута. Отец скульптора умер рано и поэтому не мог оказать непосредственного влияния на формирование художественных склонностей мальчика. Но, среда, в которой воспитывался В. И. Демут-Малиновский, была близка к искусству (например, В. Е. Зимин длительное время работал со знаменитым русским зодчим В. И. Баженовым). В 1785 году шестилетним ребенком В. И. Демут-Малиновский был отдан в Воспитательное училище при Академии художеств. Одновременно с ним были приняты И. И. Тербенев (1780–1815 гг.), впоследствии известный скульптор и карикатурист, а также будущий гравер Н. И. Уткин (1780–1863 гг.).

На рубеже XVIII – XIX веков в Академии художеств произошли существенные перемены. Прежде всего, изменился профессорский состав. Если